

EL LLORO VIA NORMAL (D+) 65m

Primera ascensió l'any 1936 per Isidre Collell i Josep Costa.

V Ruta històrica en la qual s'usà un tronc per salvar el primer extraplom. Actualment aquest balmat es guanya amb una burinada fàcil.

Material: 14 cintes exprés, alien blau i gris, estrep, joc d'encastadors, bàsicament per escanyar burins ja que les plaquetes normals NO hi entren.

A les beceroles de l'escalada a Montserrat, un cop conquerit el Cavallí la Mòmia els pioners es fixaren en aquest estrambòtic monòlit, que imitant una au tropical domina els Alts Frares. Per conquerir-lo s'usà la reconsagrada tècnica del tronc, tant primitiva com efectiva, en aquest cas no exempta de polèmica.

Fem una mica d'història: La cordada formada per Pere Bosquets, Josep Boix i Carles Balaguer preparen un primer atac instal·lant un tronc per superar el balmat que fa el llavi que circumda la base del Lloro. Un cop col·locat el tronc i examinat el terreny decideixen deixar-ho per al proper diumenge. Al tornar-hi es troben amb una colla de Manresa (segurament en Caselles, Puigarnau i Serrat) que estan col·locant un tronc de majors dimensions. Un cop vist el panorama els manresans abandonen al considerar l'empresa massa arriscada i la colla d'en Boix aprofita la feina feta per enfil·lar amunt emplaçant un parell de bons ferros. Per desgràcia es desencadena una forta tempesta que els fa abandonar de nou, quan ja tenien l'ascensió a tocar. El desenllaç de la història el relata el mateix Boix: *"[...] imagineu-vos després de l'interès amb que havíem treballat, l'efecte que ens produí la notícia que un company de la nostra entitat, juntament amb un altre, sortia d'amagat el dijous cap a Montserrat amb el propòsit d'escalar el nostre monòlit de referència. Això ens posà de mal humor, puix que sabiem en quines condicions havíem deixat la paret i també coneixíem al company. Teníem la convicció de vèncer la roca del Lloro i per aquest motiu ens disgustà la facècia, feta en aquelles circumstàncies"*(*). l'onze de juny la cordada Bosquets-Balaguer-Boix feren la segona ascensió que en aquest cas té valor de primera.

- Via: Normal
- Zona: Montserrat - Frares Encantats
- Dificultat: V/Ae (D+)
- Dificultat obligada: V/Ae
- Llargària: 65 metres
- Grau d'exposició: Mitjà
- Grau de compromís: Baix
- Equipament: Pràcticament equipada amb burins i claus
- Material: 14 cintes exprés, alien blau i gris, estrep i joc d'encastadors bàsicament per escanyar burins donat que les plaquetes normals no hi entren
- Orientació: Oest
- Valoració: ****

Aproximació:

Des de Can Masana en dirigim al refugi Vicenç Barbé. Un cop al refugi prenem el corriol direcció Coll de Porc (est) marcat amb pintura groga i blanca. Abans d'arribar al pas del Príncep i estant més o menys a l'alçada de la Monja prenem un corriol que puja cap al Lloro (marques blaves).

La via:

Primer llarg curt, que aprofita una fissura per guanyar el pedestal del Lloro. Fem la reunió a una alzina. El segon llarg comença balmat i en artificial fàcil però sobre peces rústiques (6c en lliure). És interessant dur un joc de tascons per poder anar escanyant els caps de burí donat que aquests no admeten les plaquetes estàndards. Un cop superat el tram més extraplomat de seguida s'arriba a una reunió (clau, espit i cap de burí) que no val la pena muntar. Continuem per la fissura fins un clau per sortir en flanqueig a la dreta i atènyer una altra fissura paralela. Farem la reunió a un fantàstic pi blanc. El darrer llarg és un tràmit per fer cim.

Descens:

Un ràpel de 50 metres pel vessant oest.

El que més m'ha agradat:

- Escalada històrica, amb un segon llarg força interessant i bon ambient.
- Excel·lents vistes de la regió.

(*) Extret del llibre "Història de l'escalada a Montserrat" de'n Josep Fatjó i Gene; Publicacions de l'Abadia de Montserrat